

PERUSKOULUN YLÄLUOKAT - TUNNUSTUSPALKINNOT

Elisa Uusitalo / Pomarkun yläaste
Opettaja Jenni- Maija Aappola

YÖ SATAMASSA

Kesä oli kauneimmillaan. Kuljin rantatietä kotia kohti Auringon vaipuessa horisontin taakse. Suuret koivut reunustivat rauhallista hiekkatietä, johon kaupungin melu ei kantautunut. Puut heittivät pitkä varjoja puiston nurmelle. Saavuin sataman kohdalle ja vilkaisin merelle, enkä todellakaan saanut silmiäni irti siitä maisemasta. Taivaanranta oli värjäytynyt vaaleanpunaiseksi ja viimeiset auringonsäteet kultasivat merenpinnan. Aallot löivät rantaan tasaisin väliajoin ja laivat keinuivat kiinnitettyinä. Tien toisen puolen oli puistopenkki ja päätin istahtaa siihen.

En ollut ennen kiinnittänyt huomiotani satamaan, mutta nyt silmäni ikään kuin avautuivat. Satamahan on fantastinen paikka! Tästä rannasta voisin lähteä vaikkapa Amerikkaan tai ... Islantiin, no mihin ikinä mieli tekisi! Meri valtaa maapallosta suurimmat kaistaleet ja erottaa mantereet toisistaan mutta meressä on myös omanlaisensa maailma. Koralliriutoilla on häikäisevän väristä ja elämää on joka puolella; mitä erikoisemmat ja värikkäämmät kalat uiskentelevat turkoosissa meressä, jolla ei tunnu olevan loppua. Siellä on suorastaan maaginen värimaailma. Toinen ääripää voi löytyä vaikkapa hyisestä Jäämerestä, jossa liikkuvat suuret valaat. Mursut ja hylkeet makoilevat jäälohkareilla ja pulahtelevat mustaan mereen vähänväliä etsimässä ravintoa. Jääkarhut vaeltavat lähes loputtomalla jäämantereella hyvin ankarissakin olosuhteissa. Kummatkin ääripäät ovat näkemisen arvoisia ja niissä on oma viehätöksensä.

Auringon laskettua meri tummuu ja hiljaisuudesta kuuluvat vain aaltojen tahdikas törmäys rantaan ja vetäytyminen. Törmäys rantaan ja vetäytyminen. Suljen silmäni jälleen ja kuulen heikkoa heinäsiirakan suhinaa. Mieleeni painautuvat Kanarian Saarten mahtavat kesäpäivät, joita vietin muutama vuosi sitten. Makasimme perheeni kanssa aurinkotuoleilla etelän lämmössä ja kun tuli hiki, pääsi pulahtamaan turkooseihin aaltoihiin. taivas oli pilvetön ja rannalla kulkivat hedelmäkauppiat, joilta sai ostaa mitä herkullisempia hedelmiä. Yhtenä lomapäivänä aallot olivat todella suuret, ne olivat huikkeen suuria! Niiden päällä keinui toden teolla. Nyt tosiaan Kanarian saarten lämpöä ei ollut, vaan yön kosteus tuntui iholla viileänä ja sai hieman palelemaan.

Ajattelen, miten hirveää silloin Titanicissa oli ollut, kun se iskeytyi päin jäävuorta. Vesi tunkeutui ensin laivan alakerrokseen, joissa matkustivat köyhimmät ihmiset. Miten hirveää, kun tulee paniikki vedenpinnan noustessa yhä vain ylemmäs ja portit sulkevat sinulta mahdollisuudet pelastua ja selvitä hengissä. Kun vesi on melkein kattoon asti, vetäiset viimeiset henkäyksesi ilmasta happea. Sitten viimeinen henkäyksesi on loppusi, kun vesi täyttää keuhkot. Tällä tavoin kuoli aivan liian paljon ihmisiä, varsinkin lapsia.

Toinen hirveä onnettomuus oli esim. Thaimaaseen ja Indonesiaan iskenyt valtava tsunami joka peitti alleen kylät, talot – ja ihmiset. Oli varmasti kamalaa saada viesti kotimaahan hukkuneista lomailijoista erityisesti niille, joiden tuttavat olivat kuolleet. Miten merestä voi yleensäkin tulla niin valtava aalto? Yhtäkkiä havahdun mietteistäni sadepisaran tipahtaessa poskelleni. Pisaroita alkaa putoilla yhä rivakammin tummien pilvien kätköistä ja merenkäynti voimistuu silmissä. Ilmassa on jotakin enteellistä ja painostavaa, jotain, joka saa kylmät väreet juoksemaan pitkin selkäpiitä. Nämäkin pisarat ovat kulkeneet maapallolla tuhansia vuosia joissain sellaisissa paikoissa, joissa minä en ole käynyt.

Meri on ihmeellinen paikka. Se on salaperäinen, viehättävä, arvaamaton, jopa mystinen. Nousen penkistä ja vilkaisen vielä kerran merelle. Lähdän juoksemaan turvattomasti ja pelokkain askelin kohti kotia. Ehkä se pelokkuudentunne ja painostava ilma johtuvatkin myrskyistä, vellovasta merestä.